

Autoreferat

[Załącznik 4 do wniosku o wszczęcie postępowania habilitacyjnego]

1. Imię i nazwisko: Kamen Rikev

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6606-4731>

Publons: [researcherid.com/rid/G-2625-2011](https://publons.com/researcherid.com/rid/G-2625-2011)

Strona www z bibliografią (publikacje w formacie pdf): kamenrikev.wordpress.com

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej:

2000: magister slawistyki: studia jednolite na kierunku *filologia słowiańska* (славянска филология), specjalność *polski język i literatura*

* Wydział Filologii Słowiańskich, Uniwersytet Sofijski św. Klemensa Ochrydzkiego (Факултет по славянски филологии, Софийски университет Св. Климент Охридски)

* dyplom nr M 149416 / 10.02.2001

* praca magisterska pt. *Творчеството след Освиенцим. Възгледи за поезията и поетическото в първите следвоенни стихосбирки на Ч. Милош и Т. Ружевич* (Twórczość po Oświęcimiu. Koncepcje poezji i poetyckości w pierwszych powojennych tomach poetyckich Cz. Miłosza i T. Różewicza). Promotor: Prof. DSc Bojan Biołczew.

2010: doktor (specjalność naukowa 05.04.06: Literatura narodów Europy, Ameryki, Afryki, Azji i Australii; obrona w Instytucie Literatury Bułgarskiej Akademii Nauk)

* Wyższa Komisja Atestacyjna Rady Ministrów Republiki Bułgarii

* dyplom nr 34466 / 10.08.2010

* dysertacja pt. *Творец и творба в старополската мерена реч* (Autor a dzieło w staropolskiej mowie wiązanej). Promotor: Doc. dr Kalina Bachnewa. Recenzenci: Prof. DSc Bojan Biołczew, Prof. DSc Panajot Karagjozow.

K. Rikev

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych:

3a. Informacje ogólne:

2000–2011: Uniwersytet Sofijski im. św. Klemensa Ochrydzkiego,
Wydział Filologii Słowiańskich, Katedra Literaturoznawstwa Słowiańskiego

2000–2003: asystent

2003–2006: starszy asystent

2006–2011: główny asystent

2011–2016: lektor języka bułgarskiego, wykładowca literatury i kultury bułgarskiej na
Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

* delegowany przez Ministerstwo Edukacji i Nauki Republiki Bułgarii

2011– obecnie: Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie,

Wydział Humanistyczny, Instytut Filologii Słowiańskiej (od 2019 r.: Instytut Neofilologii)

2011–2012: wykładowca

2012–2013: starszy wykładowca

2013– obecnie: adiunkt

3b. Opis kariery zawodowej

2010–2011: Uniwersytet Sofijski im. św. Klemensa Ochrydzkiego

Po uzyskaniu stopnia magistra filologii słowiańskiej zostałem zatrudniony jako asystent (od X.2000) na Wydziale Filologii Słowiańskich Uniwersytetu Sofijskiego w Katedrze Literatur Słowiańskich, gdzie pracowałem do września 2011 r. Moja działalność dydaktyczna obejmowała zajęcia seminaryjne, a od 2003 r. także wykłady z historii literatury polskiej (od średniowiecza do XX wieku). W latach 2003–2011 prowadziłem również wykłady z polskich realiów historycznych i kulturowych.

W latach 2002–2003 pełniłem funkcję zastępcy dyrektora 40. i 41. Letniej Szkoły Języka i Kultury Bułgarskiej dla Zagranicznych Bułgarystów i Sławistów Uniwersytetu Sofijskiego. Zostałem współredaktorem tomu *Българистични студии. Международна българистика*, т.

2, 2004, zawierającego referaty z Międzynarodowego Kolokwium Bułgarystycznego w ramach 40. Szkoły Letniej Uniwersytetu Sofijskiego (pozycja II.3a.2 z Wykazu osiągnięć naukowych – zał. 4).

Pełniłem funkcję współredaktora tomów naukowych, wydawanych przez Katedrę Literatur Słowiańskich Uniwersytetu Sofijskiego w latach 2000–2012 (poz. II.3a: 1, 3; II.3b.4). Byłem również inicjatorem oraz redaktorem tomu pokonferencyjnego pierwszej Ogólnokrajowej Konferencji Slawistycznej dla Studentów i Doktorantów, organizowanej przez Towarzystwo Słowiańskie w Sofii (2009 – poz. II.3a.4).

Paralelnie z działalnością badawczą i redaktorską, zajmowałem się przekładami. Tłumaczyłem z języka polskiego na bułgarski różne artykuły literaturoznawcze, które ukazywały się w tomach naukowych, a także w wiodącym bułgarskim piśmie literackim *Literaturen Vestnik* (były to teksty autorstwa Edwarda Możejki, Wojciecha Gałązki, Roberta Pinsenta (artykuł przetłumaczony przeze mnie z języka angielskiego), Małgorzaty Wnuk, Grażyny Szwał-Gyłybowej). W 2009 r. wydawnictwo Uniwersytetu Sofijskiego opublikowało mój bułgarski przekład monografii Edwarda Możejki *Realizm socjalistyczny. Teoria, rozwój, upadek*. (*Социалистическият реализъм. Теория, развитие, упадък*), 308 ss.

W kwietniu 2010 r. obroniłem rozprawę doktorską pt. *Творец у творба в старополската мерена реч*, 374 ss. Zbadałem w niej świadectwa o poezji, poetach i poetyckości, zawarte w liryce polskiej okresu od XV do połowy XVIII w. Przeprowadzone analizy doprowadziły mnie do wniosku, że, pomimo swojej różnorodności, dziedzictwo poetyckie polskiego średniowiecza, renesansu i baroku jest spójne w wymiarze ewolucji ideowej i formalnej. Wszystkie trzy wymienione epoki łączy też zwrot ku starożytności jako niekwestionowanemu źródłu wartości aksjologicznych.

Po uzyskaniu stopnia doktora swoją działalność dydaktyczną poszerzyłem o wykłady ze współczesnej literatury polskiej (po roku 1990), które prowadziłem dla studentów slawistycznych studiów magisterskich. W sierpniu 2011 r. bułgarskie Ministerstwo Edukacji i Nauki oddelegowało mnie jako lektora języka bułgarskiego, a także jako specjalistę w zakresie literatury i kultury bułgarskiej na Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

2011–obecnie: Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

W latach 2011–2013 byłem zatrudniony w Instytucie Filologii Słowiańskiej UMCS (Zakład Językoznawstwa Słowiańskiego) na stanowisku wykładowcy, a od roku 2013 – adiunkta. W tym okresie aktywnie współpracowałem z Bułgarskim Instytutem Kultury w Warszawie, Ambasadą Republiki Bułgarii w Polsce oraz Ministerstwem Edukacji i Nauki w Sofii.

Włączałem się również w działalność naukową Zakładu, współorganizując międzynarodowe konferencje z cyklu *Cyryl i Metody w języku i kulturze Słowian* (2012–obecnie), a także współtworząc i redagując czasopismo naukowe *Zeszyty Cyrylo-Metodiańskie* (od 2012 r.). Byłem też uczestnikiem programu bałkanistycznego, realizowanego przez Zakład jako część projektu *UMCS dla rynku pracy i gospodarki opartej na wiedzy*, współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej.

Byłem – jako przedstawiciel młodszych pracowników naukowych – członkiem Rady Wydziału Humanistycznego (2017–2019) oraz Wydziałowej Komisji ds. Parametryzacji z ramienia Instytutu Filologii Słowiańskiej (2016–2019). Szczegóły swoich osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę podaję w p. 6 Autoreferatu.

3c. Ewolucja zainteresowań naukowych

Moje zainteresowania naukowe koncentrują się wokół czterech obszarów problemowych:

- poezja staropolska oraz polska poezja XX wieku w kontekście historycznym;
- polsko-bułgarskie dialogi literackie i kulturowe;
- historia literatur słowiańskich i bałkańskich;
- metafizyczne aspekty nowożytnej kultury bułgarskiej.

Swoją działalność badawczą rozpocząłem w latach licealnych i studenckich od publikacji o bułgarskiej poezji XX wieku (3 artykuły o N. Wapcarowie i P. Jaworowie w sofijskich czasopismach *Rodna recz*, nr 4/1995 i *Darba*, nr 1/1996, nr 2/1998). Po obronie pracy magisterskiej skoncentrowałem się na kulturowych i etycznych aspektach polskiej poezji powojennej, w szczególności Tadeusza Różewicza i Czesława Miłosza¹, którą badałem na tle nowożytnej literatury bułgarskiej. Dokonane analizy posłużyły egzemplifikacji tezy o niebagatelnym znaczeniu etycznego i społecznego wymiaru polskiej poezji XX wieku. Przejawia się on między innymi w postrzeganiu poety jako swoistej „modyfikacji”

¹ Poz. II.2a: 2, 5; II.4a: 1, 2; II.4b.2.

romantycznego wieszczka, w osobliwych sposobach wyrażania pamięci historycznej, moralnego niepokoju i najwyższych wartości estetycznych.

Dociekania nad etycznym aspektem poezji rozszerzyłem do sfery literatury staropolskiej. Rezultatem tych badań jest szereg artykułów o roli poety w liryce średniowiecznej, renesansowej i barokowej², a także książka *Зубър, видра и паун* (*Żubr, wydra i paw*, Sofia: Asterim, 2008, 384 ss.). Jest to pierwsza w Bułgarii antologia literatury staropolskiej. Została ona w całości przygotowana przeze mnie (wybór tekstów, tłumaczenia, omówienia i przypisy). Książka zawiera pionierskie przekłady na język bułgarski całych utworów (lub fragmentów większych tekstów) zarówno anonimowych średniowiecznych twórców, jak też znanych pisarzy i poetów: Przeclawa Słoty, Biernata z Lublina, Mikołaja Reja, Jana Kochanowskiego, Piotra Skargi, Mikołaja Sępa Szarzyńskiego, Szymona Szymonowica, Jana Andrzeja Morsztyna, Wacława Potockiego, Wespazjana Kochowskiego, króla Jana III Sobieskiego, Jana Chryzostoma Paska, Ignacego Krasickiego i in. W 2014 r. wydałem rozszerzoną wersję antologii, wzbogaconą o rozbudowane artykuły historycznoliterackie, w formie podręcznika akademickiego dla studentów slawistyki, bułgarystyki i polonistyki uniwersytetów: Sofijskiego, Płowdiwskiego i Wielko-Tyrnowskiego (*Два зубъра и муза / Dwa żubry i muza* – poz. II.1.1). Część zawartych w niej tekstów weszła do kanonu obowiązkowych lektur w ramach przedmiotu *historia literatur słowiańskich* oraz do bibliografii pozycji obowiązujących do egzaminów doktoranckich we wskazanych uniwersytetach.

Moje studia nad literaturą polską uwzględniają szerokie odniesienia do literatury bułgarskiej. W ten sposób nawiązują do kolejnego obszaru badawczego: polsko-bułgarskich powinowactw literackich i kulturowych. W artykułach, poświęconych tej tematyce, swoją uwagę skupiam na niezbadanych dotąd związkach intertekstualnych³, jednocześnie proponując nowe podejścia do niektórych kwestii już podejmowanych w ramach studiów literaturoznawczych⁴. Próbę podsumowania analizy głównych wyznaczników polsko-bułgarskiego dialogu międzykulturowego zawiera artykuł *Трайните тенденции в българско-полския културен диалог* (poz. II.2b.9). Tej problematyce poświęcone są także inne moje publikacje naukowe i recenzyjne (zob. II.4c i 4d).

Odrębny przedmiot moich badań stanowią modele interpretacyjne i założenia metodologiczne w historiografii literatur słowiańskich i bałkańskich. W swoich pracach omawiam różne mechanizmy i tendencje w badaniach historycznoliterackich końca XX wieku

² Pozycje II.2a.6; II.4a: 3, 4, 5.

³ Pozycje II.2b.2; II.4a.2; II.4b: 2, 15.

⁴ Pozycje II.2a.3; II.2b: 5, 6, 7, 8; II.4b: 3, 4, 5, 12, 14, 16, 17, 20, 21, 23.

(poz. II.2a.4, II.4b: 13, 18), a także badam rozwój specyficznych pojęć i tendencji, takich jak koncept mistyki i motywy mistycznego doświadczenia w prozie bułgarskiej (II.2b.4) lub szerokie rozumienie alegorii i alegoryzmu w literaturoznawstwie XX wieku (II.4b.8). Próbę syntezy moich badań zawarłem w artykule *Към една възможна история на балканските литератури*, w którym uzasadniam własne podejście do współczesnej, akademickiej historii literatur bałkańskich (II.4b.22).

Problemy polsko-bułgarskich więzi kulturowych i historii literatur bałkańskich powiązane są z kolejnym obszarem moich zainteresowań naukowych, jakim jest kultura chrześcijańska i specyfika bałkańskiej duchowości. W szeregu analiz utworów Iwana Wazowa, Stojana Michajłowskiego, Elina Pelina, Atanasa Dałczewa ujawniłem oryginalne cechy metafizycznego postrzegania świata przez obecne w nich postacie literackie. Z moich badań wynika, że wpływy kultury prawosławnej na bułgarską sztukę XX wieku przejawiają się w transformacjach znaczeniowych takich pojęć jak: *dusza, duch, serce, grzech, rozum, ekstaza, modlitwa, kontemplacja* itp.⁵ Na przekonaniu o głębokim zakorzenieniu nowożytnej kultury bułgarskiej w tradycji chrześcijańskiego Wschodu bazuje również monografia poświęcona światopoglądowi religijnemu w twórczości Atanasa Dałczewa.

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 Ustawy:

Monografia naukowa: „*Защото е на скрито...*” *Християнският светоглед в творчеството на Атанас Далчев*. („*Ponieważ jest w ukryciu...*” *Światopogląd chrześcijański w twórczości Atanasa Dałczewa*.) Lublin: Wyd. UMCS, 2020, 340 ss., ISBN 978-83-227-9424-1. Recenzent wydawniczy: prof. dr hab. Georgi Minczew (Uniwersytet Łódzki).

Głównym założeniem monografii i celem zawartych w niej studiów jest ustalenie źródeł chrześcijańskiego światopoglądu w twórczości wybitnego bułgarskiego poety, krytyka i aforysty Atanasa Dałczewa (1904–1978). Książka stanowi próbę zapełnienia luki w badaniach nad kontekstem religijnym wybranych dzieł pisarza. Chociaż utwory Dałczewa cieszą się niesłabnącą popularnością, obecne w niej koncepty wiary, metafizycznych poszukiwań, nadziei i zbawienia nie doczekały się dotychczas należytych interpretacji.

⁵ Pozycje II.2b: 1, 10, 11; II.4b: 1, 6, 7, 9, 10, 11, 19, 24.

Monografia składa się z ośmiu rozdziałów: wstępnego, biograficznego, pięciu analitycznych oraz podsumowującego, a także z bibliografii oraz streszczenia w języku angielskim i polskim.

Rozdział pierwszy (*Dańczew raz po raz*) przedstawia cel i metodologię badań oraz historię recepcji twórczości poety. Drugi rozdział (*Dańczew Chrześcijanin*) poświęcony został biograficznym świadectwom wiary Dańczewa i przejawom jego krypto-chrześcijaństwa w okresie państwowego socjalizmu w Bułgarii. W trzecim rozdziale (*Problematyka religijna u wczesnego Dańczewa*) zostały poddane analizie dyskusje o wierze i metafizycznym potencjale bułgarskiej kultury, pojawiające się na łamach tygodników *Izток* i *Strelec*, wydawanych w latach 1926 i 1927, a także poetycki debiut autora w 1923 r. i jego pierwsze artykuły krytycznoliterackie (do 1929 r.). Przeprowadzone badania dowodzą, że wczesne teksty Dańczewa wykazują autentyczne i głębokie uwrażliwienie autora na kwestie wiary. Jednak dopiero w swojej dojrzałej twórczości poeta zastosował wyjątkową strategię artystyczną, świadczącą o jego głębokim światopoglądzie chrześcijańskim.

Kolejne cztery rozdziały (*Umierający świat, Przejawy miłości, Cudowne według Dańczewa* i *Kamień teologiczny Atanasa Dańczewa*) poświęcone są najważniejszym aspektom chrześcijańskiego światopoglądu pisarza. Analizie zostały poddane następujące kwestie:

- bezpowrotnie rozpadający się świat, w którym, mimo wszystko, jest nadzieja na zbawienie;
- wymiary miłości jako przejawu bezwarunkowej wzajemności i poświęcenia;
- funkcjonowanie idei cudu u Dańczewa. Obecność cudu w świecie zmysłów wskazuje na wyższą rzeczywistość, a jednocześnie podkreśla banalne, niemetafizyczne prawdy;
- aspekty teologiczne, obecne *explicite* w poszczególnych utworach, takich jak *Kamień, Sonet metafizyczny, Człowiek stworzony był z błota, Aleksander Newski we mgle*.

W badaniach nad liryką i aforyzmami⁶ Dańczewa zastosowane zostało podejście synchroniczne, zakładające, że analizowany dorobek literacki jest traktowany jako całościowy, monolityczny owoc pracy autora. Monografia obejmuje całą spuściznę literacką poety, krytyka i aforysty. Każdy z rozdziałów analitycznych, w których badana jest twórczość dojrzałego Dańczewa, zawiera krótki przegląd funkcjonowania kategorii grzechu, śmierci, śmiertelności, miłości oraz cudu w tradycji prawosławnej, oraz analizę tych utworów lirycznych, które w sposób najbardziej wyrazisty odzwierciedlają poszczególne cechy i elementy chrześcijańskiego światopoglądu autora. W tych właśnie, analitycznych, częściach książki przejawia się, według

⁶ Zasadnicza większość aforyzmów Dańczewa jest zawarta w tomiku *Fragmenty* z 1967 r.

mnie, jej interdyscyplinarny charakter, bowiem ich opracowanie wymagało skorelowania podejścia literaturoznawczego z teologicznym. W przeprowadzonych analizach i interpretacjach główny akcent postawiono na rozróżnienie pomiędzy autentycznymi przejawami chrześcijańskiego światopoglądu, dostrzegalnymi w konkretnym utworze, a rejestrowaniem obrazów i motywów, należących do tradycyjnej symboliki kościelnej bądź religijnej.

Podsumowując w końcowym rozdziale rozprawy („*Ponieważ jest w ukryciu...*” *Światopogląd chrześcijański a proces literacki*, ss. 275–288) wyniki swoich dociekań, formułuję wniosek o niewystarczającym stopniu badań nad przejawami religijności w bułgarskiej literaturze i sztuce XX wieku. Jako przyczyny niedostrzegania przez krytyków i badaczy w dorobku literackim Dałczewa treści chrześcijańskich wskazuję bułgarskie stereotypy, dotyczące przejawów religijności w nowożytnej kulturze. Zgodnie z nimi prawosławna religijność może być właściwością jedynie sztuki cerkiewnej, zaś pisarza o światopoglądzie prawosławnym tradycyjnie kojarzy się z archetypami działacza odrodzeniowego, promotora oświaty i zbiorowych ideałów, wyraziciela idei słowianofilstwa i moralizatorstwa. W przypadku Dałczewa i jego twórczości, natomiast, można dostrzec cechy całkowicie przeciwne: intelektualizm, kontemplacja, brak patosu historycznego lub cywilizacyjnego, brak typowej symboliki narodowej, kościelnej lub ogólnochrześcijańskiej.

Wnioski z dokonanych w monografii analiz są następujące:

- w twórczości Atanasa Dałczewa zauważalna jest obecność spójnego chrześcijańskiego światopoglądu, który nie jest sprzeczny z duchową tradycją prawosławia;
- wiele świadectw biograficznych dowodzi, że Dałczew przez całe życie był świadomym, praktykującym chrześcijaninem;
- w swoich publicznych wystąpieniach, w zapisanych rozmowach z twórcami i przedstawicielami krytyki literackiej po drugiej wojnie światowej pisarz ujawnia się jako krypto-chrześcijanin;
- nurt symbolistyczny, obecny w kulturze bułgarskiej lat 1920-tych, praktycznie uniemożliwił tworzenie w języku bułgarskim utworów z wyraźnymi przesłaniami chrześcijańskimi. Powodem tego jest wieloznaczny język poetycki, który utrudnia odróżnienie konkretnych koncepcji teologicznych od ogólnych konwencji tego nurtu literackiego;
- należy odrzucić sformułowaną w niektórych pracach krytycznych tezę o religijnym, moralnym lub poznawczym relatywizmie Dałczewa;

- unikalna strategia poetycka pisarza polega na refleksji nad fundamentalnymi opozycjami binarnymi (takimi jak: *materia – duch, grzeszność – świętość*), leżącymi u podstaw pewnych dylematów, które pozostają nierozstrzygnięte, chyba że zaakceptowana zostanie perspektywa Boskiej Opatrzności. Strategię tę określam jako nowatorski *postapofatyzm*, uwzględniając fakt, że Dałczew bardzo rzadko posługuje się bezpośrednimi odniesieniami do Boga i idei zbawienia. Zamiast uobecniania tradycyjnych pojęć religijnych i symboliki chrześcijańskiej, w dziełach tego autora następuje ujawnienie prawdy jako perspektywy, która musi być pojmowana w odpowiednim kontekście i poznana, nie zaś narzucona czytelnikowi przez podmiot liryczny w formie gotowego rozwiązania;
- w świetle współczesnych Dałczewowi świadectw o wierze, obecnych w bułgarskiej literaturze pięknej, jego twórczość jest niezaprzeczalnie asynchroniczna w stosunku do swojej epoki;
- Dałczew jest jednym z nielicznych bułgarskich autorów XX wieku, którzy zarówno w teorii, jak i w praktyce (w swoich tekstach) wdrażają ideę harmonijnego współistnienia wiary i kultury;
- w bułgarskiej kulturze XX wieku Dałczew wskrzesza ideę *integralności wszechświata*. Jego twórczość usuwa granice między sacrum a profanum; stworzenie może doznać zbawienia, pomimo że pogrążone jest w grzechu i rozpędzie;
- kontekst chrześcijańskiego światopoglądu stwarza różnorodne możliwości odbioru twórczości Dałczewa: czytelnik sam musi dobrać takie narzędzia interpretacyjne i uwzględnić takie kulturowe kody, które pozwolą mu wyciągnąć, nierzadko zaskakujące, wnioski;
- twórczość Dałczewa może być interpretowana z wykorzystaniem starożytnych idei hezychastycznego milczenia lub *bezobrazowego* sposobu myślenia o Bogu, co pozwala dostrzec jego artystyczne nowatorstwo.

W procesie moich studiów nad podjętym tematem cenne źródło inspiracji metodologicznych oraz informacji stanowiły dla mnie istniejące już prace nad obecnością tradycji chrześcijańskiej w nowożytnej bułgarskiej literaturze i kulturze. Były to publikacje Kalina Michajłowa, Sawy Siwriewa, Michała Nedełczewa, Grażyny Szwat-Gyłybow, Gali Simeonowej-Konach. Specyficzne wymiary światopoglądu chrześcijańskiego badałem, bazując na koncepcjach wybitnych teologów drugiej połowy XX wieku, takich jak Włodzimierz Łoski, Georgij Fłorowski, Joannis Romanides, John (Joann) Meyendorff, Aleksander Schmemann, Antoni Suroski (Bloom), Joannis Ziziulas, Kalikst (Kallistos) Ware, Andriej Kurajew.

Motywytem przewodnim monografii pozostaje myśl, że dorobek literacki Atanasa Dańczewa nie może być interpretowany w oderwaniu od perspektywy chrześcijańskiej tradycji i religijnego światopoglądu.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej:

Cała moja działalność naukowa i dydaktyczna przebiegała na płaszczyźnie dwustronnych relacji polsko-bułgarskich w sferze literatury, kultury i edukacji.

Wśród głównych osiągnięć mojej międzynarodowej aktywności naukowej (po rozpoczęciu pracy na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie) wyróżniłbym następujące:

- udział w projekcie *Uniwersyteckie Centrum Transgranicznych Badań Bułgarystycznych* (Uniwersytet Sofijski, Nr DO02-80/12.12.2008) w latach 2009–2014 (poz. II.5.1 z Wykazu);
- wykłady otwarte na uniwersytetach w Sofii, Wielkim Tyrnowie, Ruse (2014–2015; poz. III.2.E) i udział w Seminarium Naukowym Katedry Języka Bułgarskiego Uniwersytetu w Ruse (2014; poz. II.9b.1);
- współorganizacja bułgarsko-polskiej konferencji naukowej *Światopogląd chrześcijański w poezji polskiej i bułgarskiej* (Uniwersytet Sofijski, 19.04.2017), której byłem pomysłodawcą i współprzewodniczącym Komitetu Organizacyjnego (poz. II.8b.7);
- członkostwo w Międzynarodowym Komitecie Redakcyjnym wiodącego bułgarskiego czasopisma filologicznego *Ezik i Literatura* (2017– obecnie: poz. II.10: 2);
- członkostwo w Komitecie Programowym 58. i 59. Międzynarodowej Konferencji Naukowej, zorganizowanej przez Uniwersytet im. Angela Kancheva w Ruse (2019, 2020: poz. II.8b: 11, 12);
- członkostwo w Projekcie badawczym *Study on the Possibilities of Integration of the Humanities and Arts*, realizowanym przez Uniwersytet w Ruse (nr 20-FPNO-01, 2020: poz. II.13.1) i jego kontynuacji w 2021 r.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę:

Pierwszych 11 lat swojej pracy zawodowej spędziłem jako polonista na Uniwersytecie Sofijskim. Moja aktywna współpraca z Instytutem Polskim w Sofii podczas całego wspomnianego okresu polegała na konsultacjach, organizowaniu gościnnych wykładów i wizyt polskich działaczy kultury na sofijskiej polonistyce, wspieraniu gabinetu polonistycznego im. Adama Mickiewicza (nr 149) na Wydziale Filologii Słowiańskich US, pomocy studentom w kwestii ich uczestnictwa w konkursach organizowanych przez Instytut Polski w Sofii.

Pełnienie w latach 2011–2016 funkcji lektora języka bułgarskiego na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie umożliwiło mi kontynuację i rozszerzenie mojej działalności badawczej, a także dydaktycznej i popularyzatorskiej.

Jako bułgarysta i bałkanista zatrudniony w UMCS prowadziłem wykłady i konwersatoria z różnych przedmiotów, w tym takich jak:

- praktyczna nauka języka bułgarskiego
- historia literatury bułgarskiej (2011–2014)
- historia kultury bułgarskiej (2011–2014)
- literatura narodów bałkańskich (2014–2019)
- historia kultury bałkańskiej (2014–2019)
- najnowsza poezja bułgarska (konwersatorium, 2015–2017)
- współczesne kino bałkańskie (konwersatorium, 2014–2018)
- bułgarski kalendarz obrzędowy (konwersatorium, 2014–2018)
- polsko-bułgarskie stosunki kulturowe (konwersatorium, 2016/17, 2019/20)
- savoir-vivre tłumacza z języków bałkańskich (konwersatorium, 2016/17)
- wykłady *Magia, kuchnia i świętowanie na Bałkanach* (moduł humanistyczny dla studentów II stopnia Wydziału Chemii UMCS, 2018–2021)
- zróżnicowanie kulturowe Bałkanów (wykład i konwersatorium od 2020).

Do roku 2020 regularnie prowadziłem literaturoznawcze seminaria licencjackie i magisterskie. Wypromowałem 33 licencjatów (2012–2020) i 9 magistrów (2013–2017). Jestem również recenzentem 14 licencjackich i 15 prac magisterskich, obronionych w Instytucie Filologii Słowiańskiej UMCS.

W latach 2011–2014 prowadziłem zajęcia bułgarystyczne także w Kolegium Licencjackim UMCS w Białej Podlaskiej.

W latach 2011–2014 brałem czynny udział w programie dydaktycznym *Balkanistyka* w ramach projektu *UMCS dla rynku pracy i gospodarki opartej na wiedzy* (poz. II.12.1). W ramach tego programu dwukrotnie pełniłem funkcję kierownika merytorycznego praktyk terenowych w krajach bałkańskich (12–27.09.2013 i 11–26.09.2014). Byłem również współorganizatorem Dni Kultury Bałkańskiej, organizowanych na UMCS jako część projektu (2012, 2013, 2014).

W latach 2013–2020 pełniłem funkcję opiekuna Koła Naukowego Studentów Bułgarystów UMCS, którego szeroka działalność na rzecz promocji bułgarystyki i kultury bułgarskiej jest odzwierciedlona w publikacjach na stronie internetowej Koła (<http://slawistyka.blogspot.com/>). W 2018 r. pod moim nadzorem merytorycznym i z moim wstępem Koło Naukowe wydało tomik poetycki Kalina Michajłowa pt. *Jaki jest sens?* (poz. II.6.B.1).

W latach 2013–2018 z ramienia Koła Naukowego Bułgarystów UMCS brałem udział jako współorganizator w festiwalu *Wielokulturowy Lublin*; byłem odpowiedzialny za segment bałkanistyczny festiwalowych wydarzeń (poz. III.2.A).

Od 2012 r. czynnie uczestniczę w organizowaniu naukowych konferencji z cyklu *Cyryl i Metody w języku i kulturze Słowian* (poz. II.8b: 1-4, 6, 8–10).

Od 2012 r. pełnię funkcję zastępcy redaktora naczelnego (redaktora prowadzącego) czasopisma *Zeszyty Cyrylo-Metodiańskie*, naukowego rocznika Wydziału Humanistycznego UMCS (poz. II.10.1). Moje obowiązki polegają na administrowaniu i nadzorowaniu procesu wydawniczego czasopisma.

Od roku 2013 z pozycji badacza, dydaktyka i popularyzatora kultury polskiej, bułgarskiej i bałkańskiej udzielam wywiadów radiowych, prasowych i książkowych, m.in. dla Bułgarskiego Radia Narodowego, wydawnictw bułgarskiego Ministerstwa Edukacji i Nauki, wiodącej bułgarskiej gazety literackiej *Literaturen Vestnik* oraz dla jednostki *Term Coord* Parlamentu Europejskiego (poz. III.2: F1 i F2).

7. Inne informacje, dotyczące kariery zawodowej:

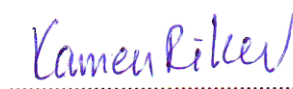
W ramach działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej dużą satysfakcję przyniosły mi:

- opracowanie programu nauczania języka bułgarskiego i wiedzy o współczesnej Bułgarii oraz prowadzenie zajęć (wspólnie z prof. Petarem Sotirovem) dla grupy 6 studentów z Hebei Foreign Studies University w Chinach, którzy przyjechali do Lublina wyłącznie w celach zdobycia kompetencji bułgarystycznych (styczeń–czerwiec 2016⁷);
- udział w konkursie MNiSW w ramach programu *Wsparcie dla czasopism naukowych* (2018)⁸, który skutkowało umieszczeniem czasopisma *Zeszyty Cyrylo-Methodiańskie* w Wykazie czasopism punktowanych MNiSW⁹ (punktacja w 2021 r.: 40 pkt).

Za swoje osiągnięcia zawodowe otrzymałem nagrody:

- 2015 (23.10): Nagroda Rektora Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie (indywidualna III stopnia) za wyróżniającą się pracę na rzecz Uczelni;
- 2017 (27.05): Dyplom Prezydenta Miasta Lublin w uznaniu zasług na rzecz promowania bogactwa i różnorodności kulturowej Lublina;
- 2018 (23.10): Nagroda Rektora Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie (indywidualna II stopnia) za wyróżniającą się pracę na rzecz Uczelni;
- 2018 (26.10): nagroda The Best Paper Crystal Prize 57. Konferencji Naukowej Uniwersytetu im. Angela Kancheva w Ruse (25–26.10.2018);
- 2020 (25.10): srebrny Order Świętych Braci Sołuńskich, nadany przez Zarząd Główny Stowarzyszenia *Bractwo Prawosławne św. św. Cyryla i Metodego* za zasługi dla krzewienia prawosławnej kultury i oświaty.

Lublin, 30.05.2021

(podpis wnioskodawcy)

⁷ Artykuł: *Wiadomości Uniwersyteckie UMCS*, nr 2 (221 / 2016), s. 29:

<https://phavi.umcs.pl/at/attachments/2016/0412/134120-wu-221-net.pdf>

⁸ <https://www.gov.pl/attachment/249d85ef-f073-4242-b616-5d125f6d7a47>

⁹ poz. 28017: https://www.bip.nauka.gov.pl/g2/oryginal/2019_08/a07248ec34e343035b433bb61f39c053.pdf